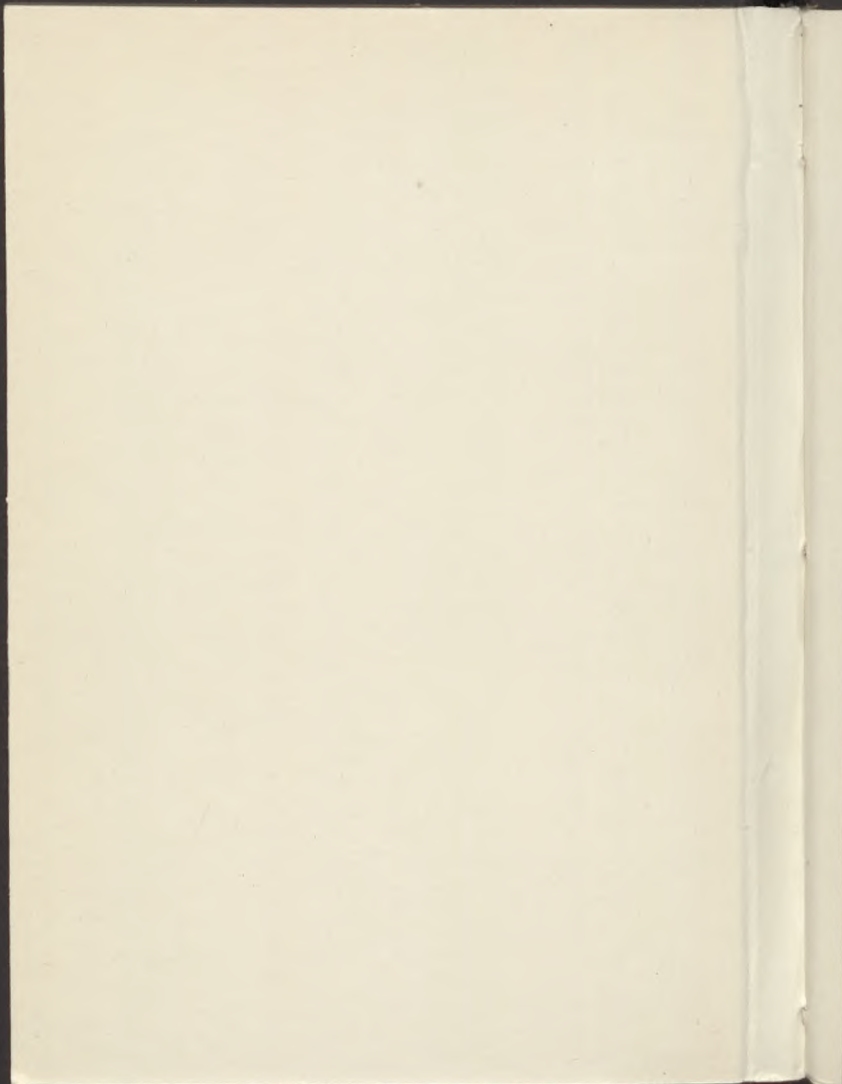
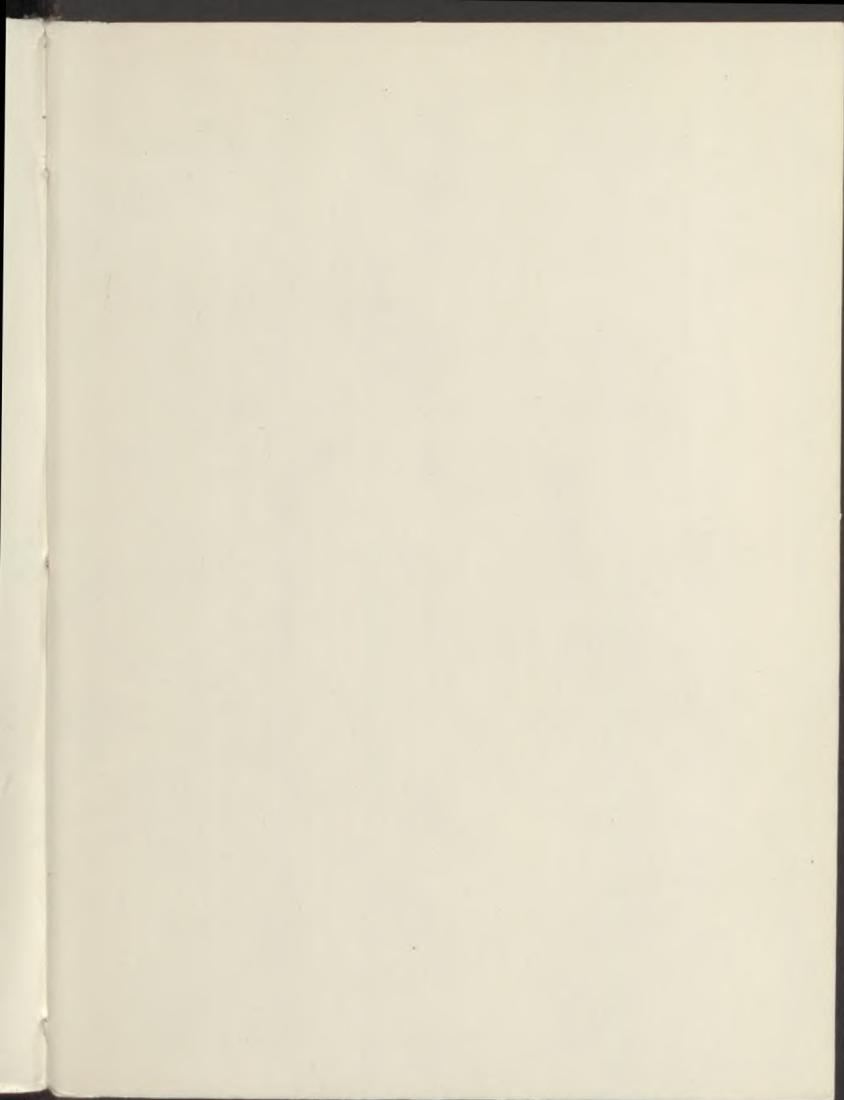
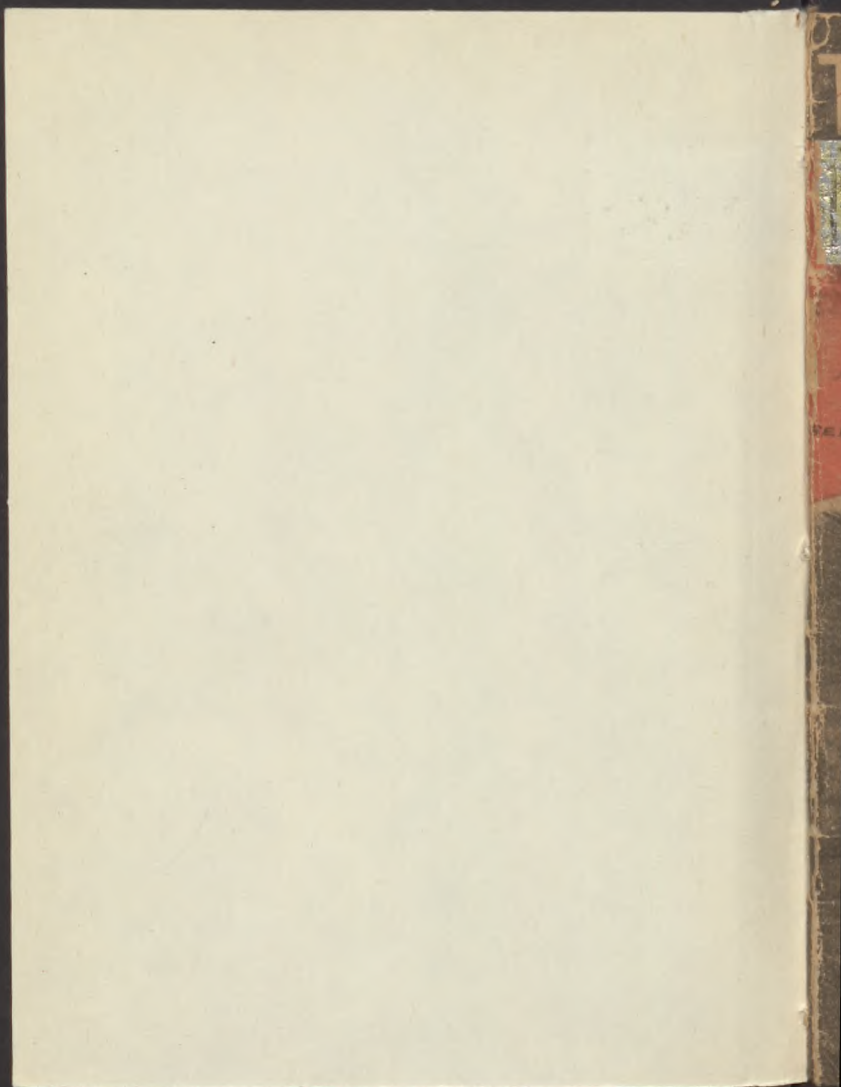

12202

V. 41

TARKA REGÉNYTÁR

12202
V.44

FEKETE APOSTOLOK

IRTA
ERNEST HYLTON

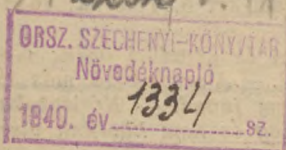
10
FILLÉR

4851

TARKA REGÉNYTÁR

**FEKETE
APOSTOLOK**

IRTA:
ERNEST HYLTON

BUDAPEST. 1939 OKTÓBER 11.

V. évfolyam,

41. szám,

JÖVŐ HETI KÖTETÜNK

E. B E C K

Texasi Jack Arizonában

Vadnyugati romantika
S z á g u i d ó tempó
P o m p á s fordulatok

VEGYE MEG!

MEGJELENIK HETENKENT.

MINDEN JOG FENNTARTVA.

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50
Postatak. befizetési lap száma: 5246 és 49.927
Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, VIII.,
József-krt 5. Telefon: 1444—00

Szerkesztőségi és pénztári órák: minden csütörtökön 1/26—1/28. — A szerkesztő más időpontban még kivételesen sem fogad. — Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Felélős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory Hüttner János dr.
Stádium Rt. Budapest. — Felélős: Győry Aladár igazgató.

I. FEJEZET,

1.

Fekete autó rohant a fekete estében a széles műúton végig. Az autó leoltott lámpákkal robogott. A messzeségben már feltűntek Harlem lámpái, lila-vörös fényt sugározva az elsötétült égboltozatra. A volánnál néger sofőr ült, teste egészen a kormány fölé hajolt és szemefehérje furcsán villogott, amint minden idegszálával az utat figyelte. Hátul, az ülésen ugyancsak néger ült s kezében kézigépfegyver sötét csöve feketélett. Hangja, amikor megszólalt, mély volt és rekedt.

— Beérjük?

A volánnál ülő néger sofőr felmordult.

— Be kell érni!

— Ott!

Száguldó autó vörös lámpája tűnt a szemükbe s egyre jobban megközelítették. A fekete autó most utólérte, már egy vonalban futott vele, a másik pedig kétségbeesetten próbált kitérni, egészen az útszélére nyomult, de a fekete autó nem kegyelmezett...

— Most!

A kézigépfegyver köpködni kezdte a golyókat hosszú sorozatban. Egy percig lőhette a kocsi, amikor a kormányon ülő ember előrebukott, a ránehezülő súlytól a kormány félrefordult és az autó hatalmas csattanással futott az árokba. A kocsi felhempergett és nekivágódott egy fának. Robbanás hallatszott, füst és láng csapott fölfelé. De a fekete autó akkorra már messze robogott, valamerre Harlem felé.

Archibald Johnson idegesen harapdálta a szivarját.

— Ez nem mehet így tovább Allan.

Allan Witt, a G. osztály vezetője felmordult.

— Mit csináljak? Gyujtassam föl Harleinet?

— Ó dehogy. De semmi eredményt sem tudok elérni.

Witt sóhajtott.

— Minden szál a Fekete Apostolok felé vezet.

— Kik azok?

Witt tenyere hífelé fordult.

— Talán szekta, vagy fanatizált szövetség banditái, vagy bosszúhadjárat elszánt emberei. Mit tudom én!

— Semmi nyom?

— Semmi. A Fekete Apostolok nem hagynak nyomot.

— Cindor?

— Cindort megölték. Tegnap éjjel találtak rá a harlemi országúton. Az autó szétroncsolva hevert az árkon túl, Cindor alatta.

— Autószerencsétlenség?

— No. Nyolc golyó volt a testében.

Archibald Johnson hallgatott. Csak szeméi szikráztak fel különös lánggal. Egy szövetséget ellen harcolt, amely láthatatlan volt, amelyről azt tudták csak, hogy négerek a tagjai, mindenre elszánt vad fickók. Ha el is fogtak egyet-egyet, nem sokat ért. Vagy elpusztult a vizsgálati fogságban, vagy hallgatott. De az is előfordult, hogy társai megszöktették. Nem tudtak hozzáférni a Fekete Apostolokhoz. Mintha valami láthatatlan fal vette volna körül őket, mintha elektromos árammal vé-

dett falba ütköztek volna az emberei. Pedig a Fekete Apostolok romboltak, pusztítottak.

Archibald Johnson, az amerikai Titkos Szolgálat helyettes főnöke, felvetette a fejét.

— Mit csináljunk Allan?

Allan Witt cigarettára gyujtott.

— Hallgass rám Archie. New-Orleansban majdnem elfogták a Fekete Apostolokat. Egyet, Ned atyát elfogták, de megszöktették. Szökés közben azonban utólérték a végzet. Felismerték és Linch bíró végzett vele. A Fekete Apostolok new-orleansi frontját egyetlen ember göngyölítette fel.

— És az?

— James Fitz.

— Hozasd fel Allan.

— All right Archie.

3.

James Fitz szélestermetű, vaskos, zömök ember volt; arca széles bulldog arc. Öklei erősek voltak és ahova ütött, ott repedt a csont. Fitzet biztoskezü embernek ismerték. Ha megfogott egy nyomot, akkor azt nem eresztette el könnyen. New-Orleansban félelmetes híre volt, különösen azóta, hogy ártalmatlanná tette a rettegett Black Devilt, a Fekete Ördögöt.

James Fitz komoran állt meg Archibald Johnson előtt.

— Hivatott colonel!

— Yes.

Johnson szavai megtüzesedtek.

— Newyork pokollá vált. Embereket lőnek le, tesznek el láb alól s Allan Witt G. osztálya tehetetlen.

— Rossz helyen keresik őket uram. A Fekete

Apostolokat a fészükben kell megfojtani, mint a kígyókat. Odafent a Rocky Mountainsban, a Sziklás Hegységben.

Archibald Johnson felugrott.

— Mit mondott?

— Ott, valahol a Sziklás Hegységben van a Néma Erdő és a Néma Erdő alatt, a hegyek mélyén van a Fekete Apostolok birodalma. Ott nevelik gyűlöletre a feketéket a fehérek ellen.

— Honnan tudja ezt Fitz?

— Lent, délen élt Ned apostol, amíg fel nem húzták őt a fára. Kihallgattam egyik beszélgetését. Akkor említette azt, amit most mondtam.

— Elmenne oda Fitz?

— Leghőbb vágyam uram.

Archibald Johnson a detektív arcát kémlelte. Ez az arc kemény volt és elszánt. Mintha kőből faragták volna.

— A gyűlölet vezeti?

James Fitz megrázta a fejét.

— No. Csak a törvény. Vannak rendes néger-
rek is, akik dolgoznak, verejtékeznek, küzdenek a lynch ellen; de a Fekete Apostolok mást akarnak: megmérgezni a fehérek társadalmát, halálos injekciót adni a fehér testbe. Kísértetiesen hasonlít ter-
vük a Sárkány tong tervéhez. Ott kínaiak álltak, itt néger-
rek.

Archibald Johnson bólintott.

— All right James. Szabadkezet adok minden-
ben. Allan Witt egész csapata, sőt az egész Titkos Szolgálat rendelkezésére áll.

— Thanks colonel.

Archibald Johnson ezredes sokáig nézett a be-
csukódott ajtóra...

Allan Witt mosolygó képű, kövérkés ember volt, akiről senki sem hitte volna el, hogy a híres G. osztály vezetője. Inkább üzletembernek nézett ki, aki a Walt streeten dolgozik s week-endjeit tengerparti villájában tölti. Pedig Allan Witt nevét rettegte az egész alvilág, akár Newyorkban, akár Chicagóban. A mosolygó képű, kövér ember olyan gyors tudott lenni, mint a párdúc, úgy boxolt, mint valamikor Dempsey és úgy lőtt, olyan gyorsan és biztosan, hogy egy texasi cowboy is megirigyelte volna.

— Rendben van James?

Fitz komoran bólintott.

— Rendben.

— Örülsz?

— Inkább félek Allan. Elfelejtéd, hogy én már szemben álltam az egyik apostollal, Neddel.

— És Black Devillel, a Fekete Ördöggel!

— A Fekete Ördög macska volt, Ned pedig tigris

— És Cabezza d'Oro, az Aranyhajú?

— Ember a talpán.

— Yes. Egyedül mégy?

— No. Fronton örme-tért viszem.

— Ismerted Cindort?

Fitz aika megrándult.

— Tudom. Megölték. Számíthatok rád Allan?

— Természetesen,

— Hívni foglak, ha rátalálok a Néma Erdőre.

— Ott leszek James.

— Isten veled Fitz.

— Veled is Allan.

A Pacific express vad iramban vágatott a síneken. Már eltűnt a Michigan-tó, Chicagó, a felhők karcolók házrengetege; síkságon vágattak Nebrasca felé, melynek határánál kezdődik a Sziklás Hegység fekete vonulata. James Fritz a kocsí ablakánál állt és cigarettázott.

— Ehren vagy Carl?

Carl Fronton őrmester felmordult.

— Yes!

— Mit gondolsz Carl, hol kezdjük?

Fronton maga elé nézett.

— Nyomra vezetnek majd Fitz.

— Hogyan?

— Amióta Chicagót elhagytuk, azóta nyomom követnek. Nem tudom ki, de érzem. Mintha a hátamra két égő szem tapadna.

James Fitz mosolygott.

II. FEJEZET.

1.

Az éjszaka lehullott a nebrascai prérie, fekete, sötét. Mintha egy kéz óriás fekete leplet borított volna le. A Pacific express dörögve rohant el Cheyenne-Cityből, hogy azután berohanjon a hegyekbe.

Carl Fronton felnézett.

— Hol akarsz leszállni?

— Grangernél. Reggelre ott leszünk.

— Addig mit csinálunk?

— Megpróbálunk aludni.

Néger kalauz jött be.

— Megcsinálni az ágyat . . . — és vigyorgott. Tejfehér fogsora csillogott a lámpa sárga fényében.

Fitz szemei kutatták az arcát.

— Tessék!

Kimentek a folyosóra. Fronton halkán nevetett.

— Gyanus?

Fitz bólintott.

— Minden néger gyanus most.

— Nem tudod James, hogy éjszaka minden néger egyforma?

— Yes. Ez is . . .

Fehér ruhás pincér hangja hallatszott.

— Mr. Fitzet az étterembe kérik.

— Kicsoda?

A pincér vigyorgott.

— Szép Miss . . .

Fitz Frontonra nézett.

— Maradj itt Carl.

Fronton a távozó után nézett. Carl Fronton nemrég lett felügyelő. Még új volt a rangja de nem okozott különösebb változást az életében. Odahaza, New-Orleansban még csak őrmesteri rangjelzését viselte. Amikor Fitz táviratozott érte és megkapta szabadságát, azonnal jött. Fitzcel lehet dolgozni, a Fekete Apostolok ellen pedig szívesen indult el.

A néger kalauz kilépett a szakaszból.

— Kész vagyok Master!

Fronton befelé indult, nem gondolva semmi rosszra, amikor a néger kalauz hirtelen rávetette magát. A néger kezében kés villogott, amely lecsapni készült . . .

Fronton az ajtónak zuhant, de nem vesztette el a hűdegvérét. A következő pillanatban keze elkapta a néger csuklóját, másik keze pedig ütött. A néger vad erővel fogta Frontont s kést tartó keze egyre közelebb ért hozzá, a nyakához. Vadul lihegett, szemei forogtak. Fronton tudta, hogy cse-

lekednie kell, különben elveszett. Felrántotta a térdét és előrelökte, neki a néger gyomrának. Pillanatra felszabadult, mert a néger hátrátántorodott. Fronton előtt vörösbe borult minden, de keze már a revolverhez kapott.

A lövés zaját elnyelte a kerekcsattogása. Újra fölemelte a fegyvert, de a néger már az ajtónál volt.

Lövés dörrent. A néger kalauz keze lehanyatlott a kilincsről, megtántorodott és lezuhant a földre véresen.

Fronton felügyelő megzavarodva nézett körül. Ki lőtte le a néget?

2.

James Fitz ránézett a leányra.

— Parancsol?

Mosolygó szemű, nyulánk, karcsú, kisportolt testű amerikai típusú leány nevetett rá.

— Hogy van Mr. Fitz?

— Nem ismerem, Miss...

A leány mosolygott. Piros ajkai közül ki-ragyogtak hibátlan fogai.

— De Mr. Fitz! Az Istenért vigyázzon, ismerjen meg — s minden átmenet nélkül felneveztett: — Emlékeztessen? Chat Noir, New-Orleans. Hiszen ismeri a régi dalt. „Csodába öltöztet a napfény, ragyogsz, ígérsz New-Orleans” . . . — Ismét ránevetett. Nevetése olyan volt, mint az ezüstharang csengése. — Nos Mr. Fitz?

James Fitz is felnevetett.

— Persze, Mabel . . .

— Yes, Mabel Fleury.

— A Mississipp-i virága.

Lassan haladtak kifelé az étteremből. A nyá-

tott tornácon megálltak. James Fitz ránézett a leányra.

— És most beszéljen, Miss Fleury.

A leány idegesen kapkodva suttogott.

— Merénylet készül maguk ellen Fitz felügyelő. Hallgason most, — mondta gyorsan, amikor látta, hogy James Fitz közbe akar szólni. — Allan Witt küldött, de az életem a feketék kezében van. Menjen vissza feltűnés nélkül.

A leány keze megszorította a karját és előretolta. James Fitz maga sem tudta, hogy miért, talán Allan Witt neve hallatára, talán ösztönösen, de cselekedett. Otthagyt a leányt a perronon és megindult visszafelé. A vonat zúgva, százhusz-kilométeres sebességgel robogott, de a zajból is kihallotta Fitz a két revolverlövést. Teste megdőlt és előreszökött.

3.

Carl Fronton zihált. Arca véres volt, dagadt, kezében még szorongatta a Mauser-pisztolyt.

— Nézd, James! Egy golyó hiányzik a revolveremből. Akkor lőttem, amikor ellöktem magamtól, de nem találtam. A niger szökní akart, de mielőtt másodszor löhettem volna, valaki tüzelt.

James Fitz felhorkant.

— Mégpedig pentosan. Pont a szívét találta el.

Két remegőszájú vasúti ember állt mellettük. Tágranyilt szemekkel, reszkető lábakkal álltak ott.

— Az utasok?

A 7-es számú alkalmazott felelt.

Két fülkében volt utas. A 8-as fülke tulajdonosa Mr. Fitz, a 10-es fülkéé Mr. Cunningham.

— Ki az? Hol van?

— Lefeküdt. Ott előbb ágyaztak meg.

— Yes! A halottat vigyék egy üres fülkébe. Megnézem Mr. Carringtont.

Megállt a 10-es fülke előtt és bekopogott. Egyszer, kétszer, háromszor, mindig hangosabban. Megnyomta a kilincset és benyitott. A fülke üres volt és az ablakok tárva voltak.

— Hol van Carrington?

— Itt kell lennie, Mr. Fitz.

James Fitz szája megrándult.

— Carl, maradj itt. Utána megyek.

— Hova?

— Nézd!

James Fitz ujjá mutatta az ablaknál a horzsolásokat. Mr. Carrington itt mászott ki.

— James...

— Ne félj.

Kidugta testét az ablak nyílásán, keze elkapta a vonat tetejének a peremét és egyetlen lendülettel felhúzza magát. A szél vasmarokkal ragadta meg a testét, hogy letépje a mélységbe. Pillanatig úgy érezte, hogy már zuhan, de izmos, erős kezei nem engedtek. Felhúzza magát s már ott hasalt a robogó vonat tetején.

A fülkében maradottak utána néztek. A 7-es számú ember hangja remegett.

— Le kell lassítani a vonatot.

— Nem! Itt maradnak.

A revolver csöve fenyegetően villant meg.

4.

A kocsi, amelynek ablakából James Fitz kímászott, a harmadik volt. Első volt a lokomotív, amelynek kéménye tűzesőt hullatott az express mellett kétoldalt; a szikrák permeteztek a szél-

ben. A második kocsi a postakocsi volt s azután kezdődtek a fülkékre osztott kocsik.

A szikrák tűzesőjében, az ötödik-hatodik kocsi James Fitz sötét árnyékot vett észre. Az lesz a titokzatos gyilkos! Fitz pillanatok alatt építette fel a történeteket. A négert felbérelték arra, hogy megölje azt, aki egyedül marad a fülkében, tehát Frontont. A merénylet nem sikerült, Fronton következő lövése megsebesítette volna a négert és az elfogott néger vallott volna. Ezért kellett megölni a szerencsétlen feketét.

Fitz négykézláb kúszott tova. Elfogja Mr. Carrington, ha addig él is. A szél megemelte a testét, amint egyik kocsiról a másik kocsira kúszott át. Fitz tudta, hogy élete csak a véletlenül múlik.

Pillanatra megpihent. Szeme kutatta a kocsik tetejét. Újra látta, most már közelebb, a sötét árnyat.

A revolvere felugatott. Csak a kilobbanó vörös fényt látta a revolver csövén, a lövés zaját elnyomta a száguldó express zaja... Gyorsabban kúszott előre.

Az express most lassított, mert hegynek fölfelé ment. Térden állt és a tűzszikrák fényében felmagasodott előtte egy sötét alak. Az express zökent és az ugró test lecsapódott a vonat tetejének a szélére s onnan lehempergett. Éles, vad sikoly harsant a kerekek csattogásába.

James Fitz homlokán kiverejtékezett a fáradtság és az izgalom. Így kellett történnie ennek. Mr. Carrington akármiké volt és akármiké következett el, megbűnhődött.

Mabel Fleury intott az eszébe. Le kell mennie

A vonat vaslétrájához kúszott s lefelé ment.
A szél tépte, cibálta a testét...

*

Fronton a folyosón vigyázott. A két vasúti embert a halottal együtt a 10-es fülkébe zárta. Idegesen figyelt. Vajjon mi történik Fitzcel?

A kocsi átjáróajtaja kinyílt. Termetes hölgyet kísért át a kalauz. Fronton fegyverének látára a nő felsikoltott és hátradől, bele a kalauz karjába.

Fronton intett.

— Vigye a 8-as fülkébe és maradjon ott vele.

— De — nyögte a kalauz s homlokán kiütött a verejték a félelemtől.

— Forward!

A kalauz nyögve vitte be a 8-as fülkébe nehéz terhét.

Frontont valami erő a falhoz vágta. A kocsi minden részében remegett, csikorgott. Felsikoltott az egymáshoz verődő ütközők zaja. Vad larma, robaj hallatszott. Valaki élesen kiáltott fel.

— Meghúzták a vészféket!

Az express csikorogva állt meg s mire Fronton feltápáskodott, akkorra az ajtóban megjelent James Fitz véres, megdagadt arca.

— Mi történt, Fitz?

— Elszabadult a pokol!

Kalauzok futottak az egyik kocsi felé, ahol meghúzták a vészféket.

— Előre!

A két detektív megindult.

III. FEJEZET.

1.

Izgatott kiabálás, zaj, szitok verte fel az éjszaka csöndjét. Az express lihegve állt, mint egy lomha állat s a lokomotív két szeme beleégett az éjszakába.

— Itt húzták meg a vészféket?

— Yes, Miss Fleury szakasza.

— Hol van a Miss?

James Fitz eltörzult arccal nézte a kapkodást, hallgatta a kiabálást. Keze elkapta az izgatott vonatellenőrt.

— Azonnal állapítsa meg, hogy kik hiányoznak a vonatról!

— Igenis!

Carl Fronton felmordult.

— Tudják ezek, hogy halott van a vonaton?

— Nem fontos. Grangerben majd jelentem.

A kalauzok felterelték az utazóközönséget. Pár perc múlva már ott volt a vonatkísérő.

— Három ember hiányzik. Mr. Carrington, Miss Fleury és egy néger, Bill Altonának hívják.

Az express dohogva vágott neki újra a fekete éjszakának. Zúgva robogott előre a hegyek között, Granger felé.

2.

A nap sütött, fényesen és melegen. De itt fent a hegyek között hűvös volt a levegő. A városra komoran néztek a fekete hegyek és a zöld erdők. A Hotel Evanban James Fitz leült a hallban az ott várakozó Carl Fronton mellé.

— Nos?

— All right. Meckant en minden edetof

amire szükségem volt. Először a halottat nézzük. Bob néven vették fel erre az útra. A régi hálókocsikalausz hirtelen megbetegedett és ez helyettesítette.

— Minket akart kiszolgálni előnyösen.

— Mr. Carrington negyed néger. Gondoltam, Szétzúzott testtel találták meg a sínek mellett.

— Mit tudnak róla?

— Semmit.

— Aztán?

— Bill Altonáról semmit sem tudunk. Chicagóban szállt fel az expressre.

— És Miss Mabel Fleury?

Fitz ajka megvonaglott.

— Allan Witt azt sem tudja, hogy a világon van. Ő nem küldött utánam senkit.

Fronton szemei tágranyíltak. Csodálkozva nézett James Fitz arcába, aztán elkezdett hangosan nevetni. Szinte harsogott nevetésétől a hall.

James Fitz dühösen nézett maga elé.

— Komoly dolog ez Carl. Mióta elindultunk New-Yorkból, két ember halt meg. Beleakasztottak a nyomunkba. És Miss Mabel Fleury? Halálos játszma ez Carl.

— A Fekete Apostolok nem tréfálnak.

— No.

Fitz maga elé nézett. Láta a leányt. Nevetős arcát, kék szemeit, látta szájának piros vonalát. Vajjon ki lehet? New-Orleansről beszélt. Fitz találmánra kapta el a Mabel nevet, a leány mindjárt közbevágott. S amikor a Chat Noirt emlegette, felderengett benne egy táncosnő képe, aki Mississippi Virága néven szerepelt Orleansban. Vajjon ő az? Az a táncosnő hirtelen tűnt el, egyik napról a

sítették a rendőrséget. Akkor kezdett nyomozni Fitz, de a nyomozás zsákutcába jutott. Fitz most erre a leányra gondolt. Ez lenne Mabel Fleury?

Carl Fronton megrándult mellette.

— Ábrándozol?

— No. Nézd, mit találtam Miss Mabel Fleury fülkéjében.

Apró papírszeletet vett elő, a papíron néhány sor állt.

„Vigyázzon! A néger város a hegyekben van elrejtve, a Black-Riwer mentén. A Fekete Apostolok azonnal eltűnnek, ha nagyobb csapat jön.”

— Mi ez?

Fitz előrehajolt és mosolygott. Két szemében azonban tiszta tűzzel égett s a lobogó tűz mutatta, a bátorságot.

— Nem érted Carl? Üzenet!

— Miss Mabeltől?

— Yes. Mabel Fleury talán most az életet jelent a számunkra.

3.

Archibald Johnson parancsa határozott volt. „Azonnal induljon el, ha nyomot talál. A G. osztály állandó készségben várja értesítését. Harlemben valami készül. Johnson.”

James Fitz összegyűrte a táviratot. Az ablaknál állt és kibámult a hotel kertjére. Vastagtörzsű, nagylombú fák között susogott a szél.

Megrezzent, mintha megütötték volna. Az ablak mellette csörrenve hullott a földre. Lebukott. Rálöttek, pedig a lövés zaját nem is hallotta. Hangtompítóval ellátott pisztollyal tüzelhettek. Az ablak a földszinten volt és James Fitz nem gondolkozott sokat. Egyetlen ugrással vetette át ma-

gát a párkányon és a fák felé rohant.

De már elkésett. A kerítésen túl felbőgött egy autó motorja és a gép zúgva robogott el. James Fitz megállt. Elővett egy cigarettát, rágyújtott. Csöndesen fújta a füstöt.

— All right, — mondta halkan.

4.

Landon őrnagy elgondolkozva simítgatta a szakállát. Az őrnagy egyike volt azoknak az embereknek, akik ismerték a Sziklás Hegységet.

— Black Riwer... — mormogta — nehéz lesz megtalálni. A Sziklás Hegység tele van folyókkal, esemaelyekkel. Annyi folyót neveznek Black Riwernek, Fekete Folyónak, hogy ember legyen, aki megtalálja.

James Fitz maga elé fújta a füstöt.

— Hallgasson rám őrnagy. Földalatti nagy barlangról van szó, tehát nagy hegy lehet a barlang fölött; rengeteg, melyet Néma Erdőnek hívnak, tehát valami régi őserdő. A Black Riwer talán jelzi az utat, talán a folyó mentén kell behatolni a rengetegbe.

Landon őrnagy szemel megcsillantak.

— Egyetlen ilyen helyet ismerek Fitz, A North Platte Riwer forrásvidéke felé. Jártam már arra. Próbálja meg ott. Adok maga mellé egy öreg cowboyt, old Hastingsst. Ha valaki elvezeti oda, akkor az old Bill lesz.

— All right, őrnagy.

A tábornót vörösen izzott a hegyfal kiugrása alatt. A hegvekben vadul dudált az éjszakai szél.

James Fitz hátát a sziklához támasztva nézett bele a tűzbe. A másik oldalon Carl Fronton

hasalt. A tűz mellett még egy harmadik ember is heverészett, Bill Hastings.

— Még egy nap Mr. Fitz, aztán odaérünk.

— Követett bennünket valaki?

— Hiába követett volna. Az én utamon nem marad nyom. Megszoktam uram; még a régi időkben, hogy eltiúntessek minden áruló jelet. Landon őrnagy pedig jól megmagyarázott mindent.

Fitz bólintott.

— Alkonyatkor megmutatta a hegy csúcsát.

— Yes. Azt a csúcsot Fekete Sziklának hívják.

— Hogy mondta? Fekete Szikla?

— Yes, Black Rocky. Az erdő a Csend Erdője.

— És folyó? Van ott folyó, amelyet Fekete Folyónak hívnak?

— Majd megkeressük uram.

Fitz elgondolkozva nézett a tűzbe. Ha ez volna a keresett erdő, a keresett hegy, ahol a Fekete Apostolok élnek! Ha itt megtudná fogni őket, mind egyszerre! Aztán visszazökkent a valóságba. Milyen messze van a céljától még, milyen messze.

Bill Hastings, az öreg cowboy halkán beszélt. Kevésbeszédű ember volt, de amit mondott, annak magja volt.

— Holnap hajnaltól kezdve csöndesen járunk uram. A lovak patkói nem csattognak majd a sziklákon és jó lesz a szájjal is csinján bánni. Úgy akarom megközelíteni a Fekete Csúcsot, hogy ne vegye észre senki sem. Bár... — és legyintett.

— A Black Riwer... kis csermely lehet, amely mutatja az utat.

Fitz halkán morogta Mabel Fleury üzenetét. Mindig többet gondolt a lányra, mindig többet látta maga előtt.

IV. FEJEZET.

1.

Bill Hastings, aki az élen haladt, megállt. A vén cowboy fölemelkedett a nyeregben és körülnézett.

— Ez az a hegy, amelyről Landon őrnagy beszélt.

James Fitz szemei átfogták a tájat. Hatalmas rengeteg terült el szemei előtt s az erdő fölfelé futó hegyoldalban folytatódott. Fent feketén, komoran és fenyegetően meredt a magasba a Fekete Csúcs.

Fronton felmordult.

— Ez lenne a Néma Erdő?

— Csend Erdeje. Így hívták valamikor a wyomingi farmerek. Valahol itt kell lennie egy kis folyónak is, amely mellett haladva bejuthatunk az erdő mélyére.

— És most merre?

Az erdő fái olyan sűrűn álltak egymás mellett, hogy arrafelé behatolni lehetetlennek látszott.

Bill Hastings az élre állt. Intett.

— Kerüljük az erdőt. Talán rábukkanunk valamire.

A három lovas lassan poroszkált előre, amikor Bill Hastings hirtelen megállt és előre mutatott.

— A folyó...

*

Az ösvény, amely a kis folyó mellett az erdőben kanyargott, szűk volt, mint egy folyosó. Bill Hastings megvakarta a fejét. Felmordult.

— Menjünk gyalog.

— Elrejtjük őket. Még kellenek.

A cowboy elrejtette a lovakat, aztán megindultak az ösvényen fölfelé. Elöl Bill Hastings haladt. A vén cowboy óvatosan mozgott az ösvényen. Régi prériember volt, tudott vigyázni. Utána James Fitz ment, lövésre kész fegyverrel. A detektív, aki eddig a városhoz volt szokva, egészen otthonosan haladt itt is, a vadonban. A menetet Carl Fronton zárta be. Az egykori őrmester hidegvérűen, nyugodtan haladt társai nyomában.

Órákig mentek fölfelé. Amikor a nap túljutott a fejük fölött, megpihentek. Bill Hastings arca komor volt.

— Nem tetszik nekem ez a csönd.

James Fitz most figyelt fel.

— A Néma Erdő!

Carl Fronton is New-Orleansra gondolt. Ott is, a mocsaras árterületnél némán, hallgatagon állt az erdő. Az az erdő, ahol elnémították a feketék azokat, akiket halálraítéltek a Fekete Apostolok.

Bill Hastings halkán beszélt.

— Az állatokat kellene hallani. De itt nincs állat. Mintha valami titokzatos erő elűzött volna innen minden élő.

— Fronton felfigyelt. Keze csöndet intett. Pár percig hallgatott. Aztán kiszakadt a szájából a szó.

— Halljátok? Motorzúgás!

Most már ők is hallották. Eleinte gyöngén, de a zaj egyre erősödött. Az erdő fölött zúgott egy motor.

— Nézzétek!... — felintett az ég felé.

Most húzott el a fejük fölött egy kettősszárnyú gép.

— Repülőgép!

Carl Fronton macskaüggevességgel mászott fel

az egyik magas fára. Tízpercek teltek el. Halotti némaság ölelte körül őket fojtogatón. Azután Fronton teste kibukkant a lombok közül. Komor arccal ugrott le a földre és a rászzegeződő kérdő szempillantásokra kurtán felelt.

— A Fekete Csúcs közelében landolt.

James Fitz megmozdult.

— Ahová a gép leszállt, oda eljutunk mi is. Forward!

A három ember megindult újra fölfelé a kanyargó ösvényen.

2.

Az éjszaka szétterült, ráfonódott a hegyekre, az erdőre.

Aztán felívelt az égre a hold; sárgán, kibomlott mosollyal, széthullatva fényét a Néma Erdőre, a Fekete Csúcsra.

A fényből a három menetelő ember keveset látott. Hastings felnézett.

— Még kétszáz méter a csúcs.

Már magasan voltak, közel háromezer méteren. Hűvösen borzongatta őket a hideg. Az ösvény jobbfelé vágott s arrafelé mentek.

Es egyszerre, a forduló kanyarban megálltak. Átmenet nélkül szakadt meg az erdő és kitárult előttük egy tisztás. Innen csörgedezett kifelé az erdőből a Black Riwer. Ugy látszott, hogy a folyónak itt a forrása.

A völgyben hangárok álltak; a hold visszaverődött fénye megcsillant a két repülőgép karcsú testén...

Fronton megrántotta Fitz karját.

— Nézd — és a keze mutatta az irányt.

Ezüstszínű reflektor fénye lobbant fel és rá-

sütött egy sötétszájú barlangra. A reflektor a hangárok egyikéből világított. Két ember — sötét-színű néger — jött ki a barlangból és az egyik repülőgéphez ment. Motorzúgás hallatszott, a repülőgép csavarja kavarta a levegőt, aztán a gép a reflektor fényétől kísérve, felfutott a magasba. Teste egyenes ívben szállt fölfelé és a Fekete Csúcs mögött eltűnt.

Kilobbant a reflektor fénye és újra a holdfény vette birtokába a földet.

Hallgattak sokáig. Aztán James Fitz sóhajlott.

— A Fekete Apostolok rejtekhelye.

Hastings szava halk volt.

— Most már ráismerek. Egy cheyenne beszélt róla, erről a völgyről, valamikor régen. Itt ered ez a kis folyó, amely átszeli az erdőt s az erdőn túl újra eltűnik a föld mélyében. Ide nem jár fel vadász, mert nincs vad. Még aranykeresők sem járnak erre. Ha itt rejtőznek, akkor jó helyet választottak ki.

James Fitz hangja csattant.

— Old Bill, te visszamégy. Futva, rohanva, ahogy csak öreg tüdődtől kitelik. Azután akár halálra is korbácsolod a lovadat, csak hogy leérsz az első táviróhoz. Leadod a jelet, a Titkos Szolgálat vészjelét. Newyork, G. osztály. Wyoming államban, a Fekete Csúcsnál van a Fekete Apostolok fészke. Repülők leszállhatnak a csúcs melletti tisztáson. Megértettél?

— Meg uram. És te?

James Fitz mosolygott. De ez a mosoly a harcos emberek mosolya volt, akik a halálba is elindulnak a Törvény védelmére.

— Én bemegyek a barlangba. Egyedül. Carl Fronton pedig itt marad. Fedezze a barlang száját.

Nem szólt többet. Elindult, lassan és óvatosan lefelé. Árnyéka lassan mozgott. Olyan nyugodtan ment, mintha New-Orleans utcáin járna.

Fronton keze az öreg vállára súlyosult.

— Menj old Bill, gyorsan.

A cowboy sarkon fordult és megindult. Carl Fronton egyedül maradt.

3.

James Fitz detektívfelügyelő jelentéséből:

„Amikor elindultam lefelé, leszámoltam mindennel. Felégettem magam mögött a hidat. Bill Hastingst elküldtem segítségért, Carl Frontont fent hagytam, hogy fedezze Hastings útját. Lassan mentem lefelé, óvatosan. Az előbb fellobbanó reflektorfény óvatossá tett. A házakban és hangárokbán kellett embereknek lakniok, tehát úgy vigyáztam, hogy észrevétlenül jussak el a barlang szájához. Egyelőre ez volt a fontos.

Végtelenül lassan mozogva jutottam le a völgybe. Kihasztnálva az árnyékot, osontam a sziklafalhoz és a sziklafal mellett húzódtam be a barlang szájához. Mindenhol néma csend.

Már a barlang szájában álltam. Az ezüst derengés addig kísért el. Beléptem a barlangba, melynek nyílása olyan volt, mint egy széles kapu. Ott magába ölelt a sötétség.

*

Furcsán hatott, alig húsz-huszonöt méter után, amikor lekanyarodtam a sötét folyosón, hogy falba erősített vöröslámpák szórták fényüket. Mintha egy nagyváros alagútjában jártam volna. De embert még seholsem láttam. Kihalt, csöndes volt minden, mint egy kriptában. Előre mentem a piros fénnel megvilágított folyosón, egészen addig,

amíg egy vasajtó nem állta el az utamat. Hallgatóztam. Az ajtón át valami tam-tam hangzott, mélyhangú dobok zaja. A kísérteties egyhangúság egy pillanatra azt éreztettem velem, hogy valahol Afrika közepén vagyok, valamelyik vad őserdei néger törzs tábortüzenél.

Megnyomtam az ajtót és beléptem. Majdnem felordítottam. Mögöttem pedig csöndesen bezárult az ajtó.

4.

Hatalmas, széles, mély üreg tárult eléem. Talán négy kilométer széles. Köröskörül magas, megmászhatatlan fekete hegyfal s az üreg fölött sárgán égett a hold... Lent fák zöldeltek, fű hullámozott. A csermely, amelyet a tisztáson láttam, itt folytatódott, átszaladt a hatalmas üregen. Oldalt, a falaknál faházak álltak és a házak ablakaiból fény sugárzott elő. A fák mellett tüzek égtek és a tüzek körül feketetestű négerek ültek.

Ugy néztem végig a kis városra, amely elrejtve feküdt itt fenn a Sziklás Hegységben, mintha nem akartam volna hinni a saját szemeimnek. Pedig itt volt előttem a valóság, megtaláltam a Fekete Apostolok városát.

*

James Fitz sokáig ült a sziklapárkányon a levezető ösvény mellett és nézte a szemel előtt ki-bomló fekete várost. Jelentésébe nem írta be, de Mabel Fleuryre gondolt.

Mabel Fleuryre, aki az első igazi nyomot adta a kezébe. Vajjon megtalálja-e itt a „Mississippi Virágját”? El akart indulni, lefelé, amikor a háta mögött rekedt, mély hang szólalt meg.

— James Fitz?!

Hirtelen fordult meg s a kezében megvillant a fegyver, hogy azután újra leeressze. James Fitz látta, hogy hiábavaló minden küzdés. Őszhajú néger állt előtte, hideg, komor és kegyetlen arccal és az őszhajú néger mögött felfegyverzett feketék álltak. A detektív arca sápadt volt, de hangjában nem volt semmi félelem, vagy aggodalom.

— Please.

— Láttad a Fekete Apostolok városát, tehát megfogsz halni. De előbb beszélgetünk, úgy hogy hullani fog a véred a feltépett húsodból.

Intett és intésére két markos fekete ember lépett melléje. Karonragadták, durván, vad, erős és kemény fogással.

— Előre! — és meglódították.

Fitz a két néger között lefelé indult. S miközben lefelé haladtak, James Fitz agyában felreflektorozott a gondolat, hogy kelepcebe csalták. S a kelepce gondolata mellett felvillant agyában Mabel Fleury arca...

V. FEJEZET.

1.

Az öreg cowboy egyforma sebességgel ment az ösvényen. Tudta, életről-halálról van most szó, sőt még valami többről, ami belevág a többi ember életébe is. Birta az iramot, egyre előbbre jutott. Az ösvény most sziklás részen torkolt át. Egy kilométerre megszakadt az erdő. Hastings arra vágott át, amikor hirtelen megtorpant. Vele szemben az ösvényen öt felfegyverzett fekete fejlődött fel. Rekedt, mély hang dörrent rá.

— Hands up!

Bill Hastings vére felforrt. Őt „handsupolták” Nyugat páriái, a gyűlölt négerek! Pillanatok alatt dördült el kezében az öreg Winchester.

Az egyik néger felordítva terült el a földön.

Hastings nem várta meg, míg tüzelnek. Megfordult és cik-cakban, hogy minél bizonytalanabb célpontot nyújtson, visszafelé kezdett futni. De az erdőből jövő ösvényen is feketék bukkantak elő. Bekerítették! — gondolta Hastings s a veszély által sarkalva ugrott a sziklák felé.

Akkor már dörögtek a fegyverek. Minden oldalról tüzeltek rá. Pattogtak a golyók körülötte a sziklákon. Egy golyó a Winchestert tartó kezét érte. Elgyöngült ujjai közül kiesett a fegyver, de Hastings, bár beléje mart a fájdalom, tovább ment, szikláról-sziklára ugorva. Balkézével rántotta ki a revolvert és visszafelé tüzelt. Görcsös ujjakkal rángatta el a ravaszt. Tüzelt, mintha ezzel tudott volna segíteni magán.

Percekig futott, ziháló tüdővel, véres kézzel, azza, a tudattal, hogy a vég már közel van. Fekete szakadék nyílt meg előtte és megtorpanva állt meg. Ez a halál! — villant fel előtte a megismerés.

A mélység elvágta a menekülés útját. Pillanat alatt rohant át az agyán minden: Vadnyugat, préri, Titkos Szolgálat, melynek már soha többé nem adja át a bulldogarcú ember üzenetét, — aztán tüzelni kezdett. Nehéz pisztolyának golyói véresre festették a feketék testét...

Hallotta, hogy valaki felordít.

— Tűz! Tűz! Lőjjetek!

Felropogtak a fegyverek és Bill Hastings, az öreg cowboy megtántorodott és hátrazuhan.

A feketék nesztelenül ugrottak szikláról-szik-

lára. Öt ember gyűlt össze azon a helyen, ahon-
 ban Bill Hastings lezuhant.

— Vége! Meghalt.

— Lezuhant. Ott fekszik a mélyben.

Az egyik néger fejmordult.

— Le kellene menni.

De Bill Altona felnevetett.

— Háromszáz méter mély a szakadék. Mire
 lejutnál a nyaktörő úton, akkorra reggel lesz és
 innen is látni fogod az összetört testet.

— Akkor gyérünk.

Megfordultak és visszafelé mentek. Az ösvé-
 nyen Bill Altona, aki a csapatot vezette, megállt.
 Kiadta a parancsot.

— Az erdő szélére menjen az őrség és a Fe-
 kete Csúcsra is őrszem álljon. A két halottat te-
 messétek el.

Intett és megindult az erdő felé. Fekete testét
 elnyelte az erdő. A többiek szétszóródtak.

2.

Carl Frontonnak nem kellett sokálg várnia.
 Sokkal hamarabb vágott rá a Sors keze, mint
 gondolta volna. Az egyik házból egy csapat fekete
 indult el fölfelé. Megtermett, izmos négerek vol-
 tak s Frontonnak az volt az érzése, hogy nem is
 amerikai négerek, hanem valahonnan Afrika bel-
 sejéből kerültek ide.

Fronton nem tudta, hogy mit csináljon. Ha
 tűzel, akkor Fitz életét veszélyezteti, ha elhagyja
 őket memi maga mellett, akkor talán beérik Bill
 Hastings.

A négerek lassan mentek, ilyen tempóban
 még nyomába sem érhetnek a cowboynak, akít lá-
 tott futni, rohanni visszafelé, még kis idővel
 ezelőtt.

Fronton már döntött. Hagyja őket tovább menni. Már előtte voltak, libasorban haladtak, egymás után.

Fényszóró fénye lobbant, egyenesen rá s a fény elvakította. Behúnyt szemmel tüzelt, de már késő volt. Izmos testek ugrottak rá és Fronton elterült a földön. Valaki fejbevágta, úgyhogy lezuhant az eszméletlenség poklába...

3.

A Fekete-Apostolok városában talán száz-százötven ember élt. Csupa fekete. A szervezet élén az Apostolok álltak. Ők nevezték ki azokat az embereket, akiket azután kiküldtek az egyes városokba, hogy ott szervezzék meg külön a Fekete Apostolok nyáját. Erős, vad négereket szereztek, akik önni tudtak. A Fekete Apostoloknak egyetlen céljuk volt: pusztítani, rombolni. Pánikot teremteni a fehér társadalmában.

James Fitz, aki Newyorkban vagy New-Orleansban sok bűnt látott, megborzadt, amikor betekintett a Fekete Apostolok szervezetének az életébe. Sok mindent megértett. Felderítetlen gyilkosságokat, rablásokat. Egyik házba vezették s betolták egy sötét szobába. Rázárták az ajtót. Aztán eltávoztak. Némáság vette körül.

Fitz felsóhajtott és előrelépett. Élettelen testben botlott meg. Lehajolt és kitapogatott egy embert. Majdnem felkiáltott meglepetésében. Carl Fronton volt.

Fronton szívére hajtotta a fejét. Carl szíve még dobogott...

— Hála Istennek, még él! — morogta és tetetetlenül nézett maga elé.

Carl Fronton már eszméleténél volt. Sápadt, véres arccal ült a kis szobában, míg James Fitz fel és alá járt.

— Csapdába kerültünk James. — Fronton nem mondta ki, hogy Mabel Fleuryre gondol.

Fitz bulldog arcán nem látszott felindulás.

— Amikor elindultunk Carl, akkor elkészültünk a halálra; mind a ketten. A mi életünk nem fontos most.

Fronton Fitz arcába nézett.

— Miért mentünk Granger felé?

James Fitz megállt előtte.

— Megmondom. New-Orleansban átnéztem Ned apostol postáját. Sok olyan levelet találtam, melyen a grangeri posta bélyegzője volt. Ugy gondoltam, hogy erre lesz valahol a központ, Granger környékén. Azért kísérleteztem itt.

— Igazad lett.

— Yes, igazam lett. De — a vállára tette a kezét, — ne csüggedj Carl!

— És Mabel Fleury üzenete idecsalt.

Fitz a fejét rázta.

— Nem hiszem, hogy Mabel Fleury tudatos csapdát készített a számomra. Az ő kezük, az Apostolok keze van a játékban. Mabel Fleury csak báb az Apostolok kezében.

— Szegény Bill Hastings.

James Fitz erőlyesen bölintott.

— Lelőtték mint a veszett kutyát. A Fekete Csúcson messzelátóval ellátott őrszem áll. Ötvenhatvan kilométeres körzetben tudja figyelni a viadéket. A Néma Erdőn át egyetlen ösvény vezet. Becsaltak bennünket az erdőbe, aztán visszafelé elállták az utat.

Carl Fronton felállt.

Léptek kopogtak az ajtajuk előtt. Bill Altona feje jelent meg az ajtónyílásban.

— Gyerünk boys!

James Fitz és Carl Fronton szótlanul lépkedtek a vigyorgó Bill Altona előtt.

4.

Nagy Ház! Így hívták a Fekete Apostolok városában azt az épületet, amely mellett minden néger remegve ment el. Itt, a Fekete Apostolok városában az Apostolok gyülekezőhelye volt a Nagy Ház. Ebbe a házba kísérte Bill Altona a két detektívet.

A nagy teremben öt néger ült. Közöttük volt az az őszhajú néger is, aki elfogta James Fitzet. Az ajtónál, ahol behozták őket, tíz ragyogóan fekete testű, felfegyverzett néger állt.

James Fitz nézte az öt néger arcát.

Megérezte, hogy az Apostolokkal áll szemben. Azokkal az emberekkel, akik mozgatják a fekete bünt. Bill Altona teste alázatosan hajolt meg. Két-rét görnyedt tiszteletteljes félelmében, mely egész testét megremegettette.

— Itt vannak, Uram.

Az őszhajú intett.

— Állj félre!

Amikor Bill Altona a többi fekete sorába lépett, szemeit végigjáratta a két sápadt arcú emberen.

— Tudtam, hogy egyszer idekerültök. Vártam rád James Fitz és te rád is Carl Fronton.

— Miért komédiázol? Gazember vagy, gyilkos.

— Nem öllek meg addig, míg a Fekete Apostolok nem ítélkeznek feletted. Arról van szó, hogy

milyen halállal halj meg. Megkínóztassalak? Hangyabolyra köttesselek? A kutyákkal tépessem szét a testedet?

Egyik néger előrehajolt. James Fitznek az volt az érzése, hogy megakarja akadályozni a másik kegyetlen beszédét.

— Mi a bűne?

— Megmondom: szétrobbantotta New-Orleansban a Fekete Apostolok szövetségét, villamosszékbe juttatta a szövetség tagjait; Ginst, Pennt, Hamingot és Denwert, Mungot és Sampont börtönbe záratta. Ott halt meg, a tárgyalóterem előtt Ned apostol is. Meglinchelték.

— Tovább.

Az őszhajú néger hangjában gyűlölet izzott.

— Halálba kergette Carringtont. Tizenkettőből öten maradtunk! Szóljatok hát! Milyen halállal haljon meg James Fitz, aki felkutatta a Néma Erdőt?

James Fitz hangja csattant.

— Nem tudod, hogy közönséges gyilkosok voltak, akik a villamosszékben meghaltak? Legjobb emberedet, Black Devilt, a boxolót, nektek kellett megölnötök! Még saját főnökét is kirabolta! Mit csináltok ti? Gyilkoltok, raboltok. Hova tettétek a pénzt, amit összeharácsoltatok? A szegény négereknek adtátok, mi? Hiront, akit gyilkosságra vettetek rá, Carrington apostol ölte meg. Képmutató gazemberek! Nemcsak a testeket, de a lelkeket is feketé! Fekete, mint a bűn.

— Elég! A dobót!

A Nagy Ház előtt felzúgott a dobok hangja.

— Feleljetek Apostolok! Itéljetek Apostolok! Mit érdemelnek a fehér férgek?

Az öt néger egymás után állt szólásra.

— Kössétek hangyabolyra őket, mézzel bekent testtel.

— Töressék el a keze, a karja, a lába! Szívét vessétek a kutyák elé! Ezerszer kell megölni őket, rettenetes, kínos halállal!

— Kínoztassék halálra! Üvöltsenek a fájdalomtól, hangosan, felsikoltva.

— Kérdeztessék meg az Apostolok Ura, a Fekete Ur!

Az őszhajú néger ajka megrándult. Hangja halk lett, szinte alázatos.

— Irawa apostol vétőt mondott. Kérdeztessék meg az Apostolok Ura, a Fekete Ur.

Csőnd támadt. Elhallgattak a dobok. Az arcon mozdulatlanul ült a félelem és a szemekben az eljövendő halál rémülete tükröződött.

— Irawa beszélt. Kérdeztessék meg a Fekete Ur.

*

Fronton gyöngyöző homlokát törülgette.

— Mi volt ez?

James Fitz felmordult.

— Komédia!

— No. Addig komédia volt, míg Irawa fel nem állt. Addig játszottak. De amikor Irawa a Fekete Urat idézte, akkor bennük is megvillant a halál.

— Irawa? Hol hallottam ezt a nevet?

— Nem tudod? Egy matróz beszélt egyszer az irawai mocsarakról. Valahol Afrikában van egy árterületes mocsár. Bent, a zsombék között lakik egy néger törzs, az irawák törzse. Ennek tagjai nem esznek emberhúst, csak halat meg

gyümölcsöt és a Fekete Istent imádják. A matróz azt mondta, hogy a legérdekesebb az, hogy a bő-
rük szinte fehér. A krokodilusok és a kaimánok
nem bántják őket. Az a néger, aki irawait öl meg,
a kínok kínjával pusztul el.

Fitz felnézett.

— Ez a fickó irawa-néger lett volna?

Fronton megvonta a vállát.

— Nem tudom. De azzal, hogy a Fekete Ur-
hoz fellebbezett, egyelőre megmentette az életünket.

VI. FEJEZET.

1.

A szűk szoba ablakából nézik ki a Fekete
Apostolok városára. A völgyre már lehullott az
alkonyat. James Fitz arca eltorzult.

— Nézd Carl! Miss Fleury

Látták a karesú, nyúlánk leányt, amint Irawa
apostol mellett ment a Nagy Ház felé. Szép volt.
Szinte a virágot juttatta az ember eszébe, amint
táncos léptekkel ment Irawa oldalán.

— Olyan, mint a virág.

Carl Fronton dörmögött.

— Ki ez a leány?

— Valaki Carl, akiben még mindig bízom.

— A halál előtt mindenben bízik az ember.
Te Mabel Fleuryben bízol, én... elhallgatott.

James Fitz keze ökölbe szorult.

— Valaki, talán a titokzatos Fekete Ur az,
aki kihasználja a négerek lázadását és a halálba
küldi őket...

Fronton hidegvérű volt, próbálta elemezni a
várost.

— Fekete menyországot vetítenek a szemük

elé. Olyan túlvilágot, ahol mindenki fekete. Bele-
ítatják a lelkükbe a halál utáni vágyat. Az ilyen
ember nem törődik az életével. Vakon megy a vég-
zete elé: öl, ha azt parancsolják neki.

— Yes, itt, ebben a városban csak azok van-
nak, akik a várost őrzik. Ezek romlatlan, Afriká-
ból hozott négerek. A másik csoport az, amelyikből
bűnözőt nevelnek, hogy kiküldjék a világba. De van
egy harmadik csoport is, ez a Fekete Apostoloké,
meg az ő embereiké.

— És ezek felett uralkodik a Fekete Úr.
James Fitz megszorította Fronton kezét

— Mabel...

A leány most lépett ki a Nagy Házból. Átjött
a zöldelő fűvön, egyenesen feléjük. Sietett, szinte
repült az úton.

Pár perc múlva megnyílt a szoba ajtaja. A
küszöbön Mabel Fleury karsu alakja állt. Arca
sápadt volt, szinte vértelen, de szemében különös
fények csillogtak.

James Fitz szájáról lepergett a szó

— Miss Mabel!

A leány mosolyogva lépett előre.

2

— Ne haragudjon Fitz felügyelő, csak most
tudtam idejönni.

— Örülök Miss Mabel, hogy látom...

— Sokat kell elmondanom és kevés az időm,
Fronton felmordult.

— Nekünk is. Talán hajnalra már nem élünk.
Mabel Fleury arca elkomorodott.

— Tudom. Délután Orway és három társa
megölték. A Fekete Urhoz mentek. Csak

Irawa maradt itt. Ő engedte meg, hogy idejőjjen.

— Űjön le és beszéljen Miss Mabel.

— Magamról kell beszélnem Mr. Fitz, hogy megértse azt, hogy kerültem ide, miért voltam a vonaton és hogy miért haragszik rám az őrmester. A Chat Noirban táncoltam, ott New-Orleansban. Mississippi Virága néven léptem fel s tengerész-dalokat énekeltem. Ismeri.

— Yes.

— Egyik este egy néger jött hozzám. Furcsán beszélt va akiről, aki szeretne megismerkedni velem. Csak az a baj, hogy színes. Hogy vélekedem erről, azt kérdezte. Nevettem. A Mississippi Virága a magánéletben nagyon komoly leány volt. Édesapját és anyját tartotta el. A Chat Noirban csak addig tartózkodott, amíg letáncolta és leénekelte a számot. Azt mondtam, hogy hagyjon békén. Még ha fehér, akkor sem érdekel. Mert senki sem érdekelt. A szüleimet kellett eltartanom. Este, amikor hazafelé mentem, újra hozzám csatlakozott. Pénzt ígért, sokat. Másnap éjszaka, amikor hazamentem és felgyújtottam a villanyt, felsikoltottam. Egy ember ült a szobámban. Még most is hallom a hangját.

— Csöndesen Miss Fleury, különben meghal. Ha meghallgat és nem csinál zajt, akkor megmenekül. Megigérem, hogy egy ujjal sem nyulok magához.

Most néztem csak meg. Ami az első pillanatban megfogta az ember szemét, az a haja volt. Fehér mint a hó. Egyébként karcsútestű embernek látszott, izmosnak, erősnek. Halálos biztonsággal éreztem, hogy valami rettenetessel állok szemben.

— Mit akar tőlem?

— Láttam magát Miss Fleury a Chat Noirban. Feleségül akarom venni.

Felnevettem, önkénytelenül is gúnyosan.

— Maga?

— Mert néger vagyok, azért nem számítok? Nyugodjon meg Miss Fleury, olyan hatalmam van, amilyen egyetlen fehér ember kezében sincs. Ha akarnám, elraboltathatnám, elvihetném magát messzire és a nyomába sem juthatna senki. De én azt akarom, hogy önként kövessen.

Száraz volt a torkom, de azért bátran felémleltem.

— Nem hiszem Mr. ...

— Mr. Black vagyok. Érti? Fekete Úr!

— Nem hisz nekem? Rendben van. Magának Chicagóban élnek szülei. Ha nem jön velem; akkor megöletem őket.

Ideges remegés futott végig rajtam.

— New-Orleansban van rendőrség!

— Próbát teszek Miss Fleury. Magának Chipman tengerész udvarol. Holnap reggelre Chipman eltűnik. Ha a rendőrségre megy, holnap fogja megtalálni itt, a szobájában. Ha holnap este nem jön velem, akkor a szülei is így járnak. Good night Miss Mabel.

Lassan ment ki a szobából, én pedig megdermedve ültem percekig, míg magamhoz tértem. Akkor felugrottam és feltéptem az ajtót. A folyosón csak a háziszolga ténfergett. Rárváltam.

— Ki ment ki innen?

— Senki sem Miss.

A háziszolga néger volt. Úgy tántorogtam vissza a szobámba, mintha részeg lettem volna.

3.

Mabel Fleury arca, míg beszált, sápadt volt, elkinzott.

— Beszéljen tovább Mabel.

— Nem beszélek arról, hogy mit szenvedtem akkor éjszaka. Chipman tejfelesszájú, rajongó gyerek volt, nem sokat jelentett számomra, de mégis kedveltem. Kora reggel elrohantam a lakására. Nem volt otthon. Jártam az utcákat, de időn. kint mindig visszatértem Chipman lakására. Még mindig nem jelentkezett. Akkor elmentem a rendőrsőgre. Dadogtam valamit Chipman eltűnéséről. Magához utasítottak Fitz felügyelő. De várnom kellett. S a várakozás alatt ébredt fel bennem a halálfélelem. Háttha ezzel a lépésemmel okozom majd Chipman halálát... Elrohantam. Közben beesteledett. A Chat Noirban fel kellett lépnem. Könnyes szemekkel énekeltem a tengerészek dalát... Sohasem volt olyan nagy sikerem, mint akkor. Nem mertem hazamenni. Chipman még mindig nem volt odahaza. Akkor már tudtam, hogy a Fekete Úr fenyegetését beváltja. Felosontam a szülődébe, kinyitottam az ajtót, meggyújtottam a villanyt. Már megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor az ágyra esett a tekintetem. Ott feküdt holtan Eddy Chipman. Mintha fejbeverték volna, úgy zuhantam a földre, ájultan.

Mabel hangosan zihált, tenyerével eltakarta az arcát, mintha újra átélte volna azt a szörnyű éjszakát odaénn New-Orleansban.

— Mire magamhoz tértem, egy néger állt a szobában. ~~Itt~~ tudtam meg, hogy Ned apostol volt.

— Ha nem jön, akkor reggelre Chicagóban halottak lesznek a szülei.

Kábult voltam, összetört. Engedelmeskedtem. Mentem Ned apostol után. A Fekete Úrral még egyszer beszéltem, itt a völgyben. Minden szóra tisztán emlékszem.

-- Eljött?

— El.

— Feleségül jön hozzám?

— Nem.

— Önként fog jönni hozzám. Maid megtöröm. Azóta itt élek a völgyben és tudom, hogy arra fog kényszeríteni, hogy mondjam ki az igent...

4.

James Fitz nehezen lélegzett.

— All right Mabel.

Fronton hangja vágott körbe.

— És az expresszen?

Mabel Fleury bólintott.

— Megmondom. Azzal a feltétellel vittek Chicagóba, a szüleimhez, ha kihívom Mr. Fitzet a fülkéből. Bill Altona a hátam mögött állt.

— És Allan Witt nevét honnan tudta?

— Altona mondta, hogy említsem. Mikor aztán látta, hogy Hiron is meg Carrington is meghalt, akkor megrántotta a vészféket. Úgy menekültünk el. De előbb otthagytam egy cédulát, amelyre felírtam azt, amit tudtam.

Fitz kitört. Hangjában vadul lázongott az indulat.

— Ki kell menekülni innen!

— A Fekete Apostolok városából nincs menekülés. Innen a vasúttal ellátott folyosón lehet csak kimenni az erdőbe s onnan keskeny ösvény vezet a Black River mentén az erdőn át. Orway...

— Ki az?

— Az őszhajú néger. Ő vezeti a várost. Irawa tanít, Samson a boxolást mutatja be, tegnap ment el Zerden, a new-yorki alvilág leghíresebb betörője és Warton, a cirkuszi céllövő bajnok. Harminc új ember szabadul még ebben a hónapban az Államokra.

— Ez a vég.

A leány kis revolvert szedett elő. Fitz felé nyújtotta.

— Ezt magának hoztam. En Irawától kaptam, hogy ha nincs menekülés, akkor öljem meg magam.

— Irawa?

— Yes. Ő mondott vétőt. Irawa nem emel emberre kezét. Véletlenül került tegnap este a Nagy Házból s ezért menekültek meg maguk egyelőre. A törvény itt az, hogyha a tanács egyik tagja a Fekete Úrra hivatkozik, akkor a Fekete Úr dönt. Felkút.

— Mennem kell. Isten vele James Fritz.

A detektív mezszerította a leány finom fehér kezét.

— Isten velünk, Mabel! És köszönöm, amit tett.

VII. FEJEZET.

1.

Hastings, amikor hátrazuhan, már nem tudott gondolkozni. Két golyót kapott a testébe. Utolsó mozdulata, amikor lehempergett a mélybe, az volt, hogy kezével elkapott egy kiálló faágat. Azt megragadta, mint a vízbefúló a szalmaszálat.

És ez a mozdulat mentette meg az életét. Egy

pillanatig a levegőben lógott a szédítő mélység felett, lábai kétségbeesetten kalimpáltak. Egyik combja egy sziklapadra ütődött. Ösztönösen kapaszkodott meg lábával ott s a következő pillanatban már eltört a faág s Bill Hastings az alig méternyire kiálló sziklapadra esett. A vadon élő ember ösztönével húzódott beljebb, egészen a szikla alá, a vízmosta, keskeny üregbe. Még a lélegzetét is visszafojtotta. Pár perc múlva magához tért kábulatából, hallotta maga fölött a négerek beszédét, a vitát, azután elcsöndesedett minden.

Bill Hastings elért erejének a végére. Hirtelesen kimondhatatlan gyöngeség kerítette hatalmába s ami nem történt meg vele soha életében, az megtörtént vele most. Elájult.

A hold fénye bevilágított a feneketlen mélységbe.

*

Meddig feküdt eszméletlenül, azt nem tudta. Amikor magához tért, már fényes nappal volt. Óvatosan állt fel, megkapaszkodva a sziklában.

Testében ropogtak a csontok, égő fájdalommal sikoltottak fel az izmai, vállán, kezén felszakadt az alig behegedt seb, amikor lassan, égő testtel, rettenetes erőfeszítéssel húzta fel magát. Lába is segítette s eltorzult arca lassan emelkedett ki a peremből. Sebesült jobbkezét kívágta, szinte merev ujjakkal kapta el a sziklát. Kapaszkodó két lába ösztönösen rúgta el a testét és utolsó, göresös erőfeszítéssel emelkedett a perem fölé.

Alig félméternyire hevert a szakadék széléből, halálosan összetört testtel, égő sebekkel, véresen, kapkodó, ziháló tüdővel.

2.

Este lett, Bill Hastings feltápászkodott a földről.

Lassan, szinte tántorogva, mint a részeg, indult el s minden lépésnél felsajgott benne a fájdalom.

Talán két-három órát haladt már, amikor eljutott az erdő végére Ott, ahol az ösvény kifutott a Néma Erdőből, megállt, majd arrafelé indult, amerre a lovakat elrejtette. Kis tisztás volt, dűsfüvű, azért kötötte ott ki a lovakat hosszú pányvára, hogy kedvükre legelhessenek. A tisztáson kis forrás is buzogott.

Az egyik ló, az ő lova, halkán felhorkant.

Megsímogatta a nyakát és felnyergelte. A vízhez ment, ivott, megmosta sebeit és bekötözte. Azután felszállt a nyeregbe.

Lassan, lépésben indult el. A ló patkói alig csaptak zajt. Tudta, hogy a lovak rejtekhekvét nem egykönnyen találják meg, mert az erdő sűrű.

Talán egy óráig ment lépésben. Akkor már virradt.

Bill Hastings vágtatni kezdett.

3.

Joe Leight, Jackson-City postamestere ásitott. Semmi munka sincs most a hegyekben. Mintha meghalt volna az élet. A postaház ajtajában állt, amely egyúttal kocsmá is volt és végignézett a városnak csúfolt pár házon. Lódobogás hallatszott. Joe Leight felkapta a fejét. A Fekete Csúcs felől vágtató lovas tűnt fel.

— Ki ez? — kérdezte önmagát Joe Leight és a lovas felé sietett. De már nem kellett válasz. Véres, piszkos test zuhant a karjába, Bill Hastings teste.

Bill Hastings magához tért. Rekedt hangját alig hallotta Joe Leight.

— Telefon . . gyorsan . . .

Leight a karjaiba kapta és bevitte a szobába.

— Kit hívjak?

— Titkos Szolgálat jelzése . . Allan Witt, G. osztály . . James Fitz üzenete: Fekete Csúcs . . Black River . .

Joe Leight kapcsolt és dolgozni kezdett.

4.

Archibald Johnson Allan Witttel együtt virrasztott.

A telefon megszólalt. Allan Witt únottan nyúlt a kagyló után.

— Helló!

Felugrott. Kövér teste remegett az idegességétől.

— Yes . .

Beszéd közben nyomta meg a riadó gombját. A szirénahang belesivított a rendőrségi repülőtér csöndjébe. Még le sem tette a kagylót, már zúgni kezdtek a motorok.

VIII. FEJEZET.

1.

James Fitz hirtelen felnézett. Megmarkolta Mabel Fleury kis revolverét.

— Meg kell próbálni.

— Mit?

— A szökést.

— Mit akarsz csinálni?

— Amikor ott voltam, az Apostolok előtt, dinamitpatronokat láttam. Azokat kell megszerezniük.

— Hogyan?

— Jajgass Fronton, halkan nyöszörögve. Nagyön beteg lettél.

Meglódította a társát, úgy hogy elterült a földön. Fronton vigyorogva kezdett nyögdecselni. Megértette Fitz tervét.

James Fitz az ajtót döngette.

— Segítség!

Az ajtó kinyílt. Izmos, félmeztelen fekete lépett be. Értelmetlenül nézett a földön vonagló, jajgató emberre. Föléje hajolt. A kis belga revolver halkan pukkant és a fekete test megtántorodott, majd elzuhant. Fronton kitépte a revolvért a fekete görcsösen szorító kezéből.

A két ember kifutott a szobából s a folyosón át a kijárat felé tartott. A kijáratnál fekete test emelkedett föl.

Fitz ökle úgy vágott ki, mint a gőzkalapács, pont a fekete állára. Átugrottak az elnyúlt testen; Fitz villámgyorsan kapta ki a fekete övéből a revolvért és meghajolt testtel futottak a Nagy Ház felé. A völgyben csönd volt. A kis belga revolver pukkanását nem hallotta senki, Fitz és Fronton bántatlanul jutottak el a Nagy Házig.

A Nagy Ház ajtaja nyitva állt és benézhettek rajta. Mabel Fleury könyes arcát látták és Irawa sápadt képét. Mabel könnyörgött.

— Segíts rajtuk!

Hallották Irawa mély hangját.

— Segítetek az istenek. A Fekete Apostolok munkája felett vijjog már a halálkeselyű.

Az ajtó felé fordult.

— Jöjjetek be.

Fitz, mintha álmában cselekedett volna, előre lépett.

— Itt vagyok.

Irawa keskeny kulcsot nyújtott át neki.

— A vasajtó kulcsa. Menjetek.

— Jöjj velünk!

Irawa megrázta a fejét.

— A mocsarak fia elpusztul a többivel, a bűnnel együtt.

Elfordult. Kinyitott egy szárnyas ajtót és Fitz, meg a többiek egy óriás krokodilus-szobrot láttak.

— Gyerünk.

Fronton a dinamitpatronokat és a gyújtózsínort szedte össze. Fitz megfogta Mabel kezét. Hallan futottak az ösvényen fölfelé, a vasajtó felé.

Hátuk mögött ordítás csattant. Reflektor fénye lobbant föl s fényét rávetette a menekülőkre. Fronton kezében felugatott a fegyver. Fitz karjaiba kapta Mabel Fleury könnyű testét és öles ugrásokkal rohant fölfelé.

Az ajtót kinyitotta és belökte a folyosóba a leányt. Revolvere visszafelé dörrent, fedezte Fronton futását. Carl zihálva bukott be az ajtón.

— A dinamit! !

A vasajtón már döngtek az ütések.

— Forward!

A gyújtózsínort gombolyítva, siettek előre. A folyosó kijáratánál Mabel Fleury állt remegve.

— Gyujtsd!

A láng beleharapott a gyújtózsínorba. Fitz és Fronton maguk közé véve Mabel Fleuryt, előre-szaladtak.

Valahol döngött a föld. Mintha óriás kalapács zubant volna rá. Szikladarabok emelkedtek a magasba. Por szállt fel, füst, döngött a dinamit robbanása után.

Fitz keze kinyult.

— A Fekete Apostolok városát elzártam.

A felvillanó nap fényében repülőgépek cikáztak.

— Allan Witt gépei!

A tisztáson pattogtak fegyverek és a levegőben is megkezdődött a harc.

2.

New-York néger negyedében, Harlemben van egy dancing. Persze, néger zenészek játszanak itt, néger az énekes is, de a közönség vegyes. Van ott fehér, fekete, sőt még sárga is.

James Fitz felügyelő egy öreg négerrel ült az egyik asztalnál. Már két órája itatta az öregot és félórája azon vitatkoztak, hogy van-e, létezik-e fehérhajú néger.

Fitz jókedvűen, kapatosan nevetett.

— Ötszáz dollárt teszek öt ellen, hogy nincs. A néger szeme felvillant.

— Van.

— Bizonyítsd be.

— Tartod a fogadást?

— Tartom.

— Gyere velem...

Sötét utcákon vezette át Fitzet, aztán megállt egy kerítés előtt. Eltolt egy deszkát és bebujt.

— Gyere.

Óvatosan vezette a kis kertben előre. Egy kivilágított ablak előtt megállt.

— Nézz be... — súgta.

James Fitz benézett és a szíve feldobogott a torkába. A lábai remegni kezdtek. Mabel leírása után rögtön ráismert a titokzatos fehérhajú négerre. Íróasztalnál ült és dolgozott.

Nem nézhette sokáig, mert az öreg néger elhúzta az ablaktól és visszavezette a kerítéshez.

— Láttad?

— Láttam.

Kiszámolt ötszáz dollárt.

— Please...

Az öreg néger zsebetette szélesen vigyorgó arccal.

— Most gyere vissza. Ez az én Uram volt.

— Yes... — és ökle pontosan a néger állára talált. Az hangtalanul rogyott össze.

Fitz mosolygott. Az öreg megérdemelte az ötszáz dollárt. Nála hagyja. Le kellett azonban ütnie, hogy leszámolhasson a Fekete Apostolok főnökével.

Óvatosan lopózott vissza. Azzal a kulccsal, amelyet az öregtől elvett, kinyitotta az ajtót. Az előszobán átmenve, folyosó felől közelítette meg a Fekete Úr szobáját.

James Fitz most újra a régi volt. Egyetlen mozdulattal nyomta be az ajtót és revolverét rásegezte a felugró négerre.

— Hands up!

A fehérhajú néger fölemelt karokkal, eltorzult arccal állt előtte.

James Fitz a telefonhoz lépett.

— Mabel!

A leány világos szemei rásugároztak James Fitz arcára, melegen, szeretettel.

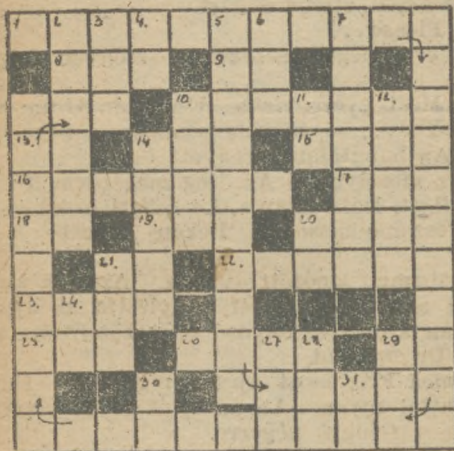
— Please.

— Most már együtt maradunk mindig.

Átkarolta a leányt és a szája fölé hajolt.

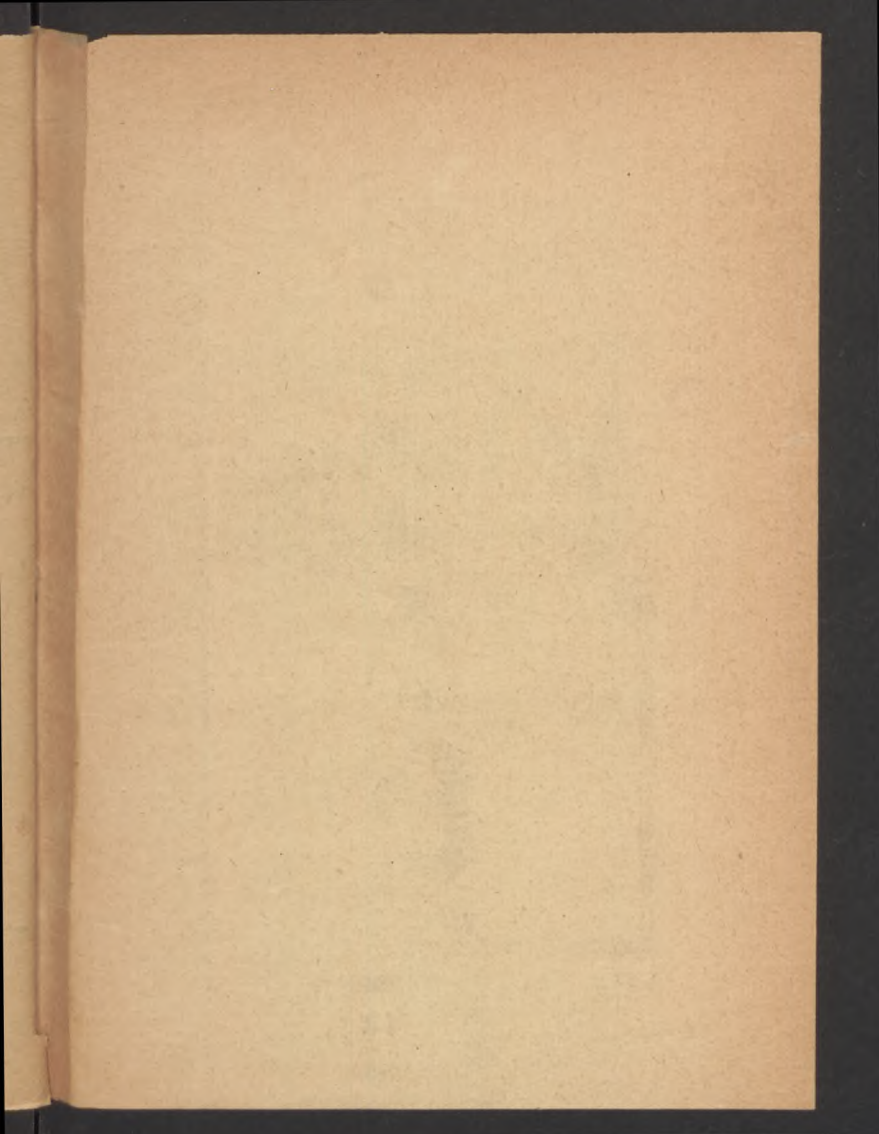
A háttérben Carl Fronton köhögött...

Keresztrejtvény.

Vízszintes sorok: 1. Utcai balesetek, szerencsétlenségek ellátására alakult társadalmi egyesületek. 8. Falusi vízvezeték. 9. A. E. 10. Fűvóshangszer ék. hib. 13. Az olasz skála egyik hangja. 14. Fed. 15. Ront betűi keverve. 16. Karácsony. Husvét. 17. Spanyolul folyó. 18. Betű elemista fonetikával. 19. Idegen női név. 20. Kisasszony, ismert idegen nyelven. 21. E. E. 22. Kis fedelelemiség. 23. Angol hossz mérték. 25. Község Pest mellett. 26. Vissza: belsőszerv. 29. Csapadék.

Függőleges sorok: 2. Két szó; az első: brat ék. 131, a második: a gyengébb nem. 3. Utca franciául. 4. M. T. 5. Ismert diáknóta kezdete. 6. Gyere y—j. 7. A hőmennyiség egysége. 10. Két szó; az első: fej, a második: görög betű. 11. Közlekedési eszköz. 12. Vissza: majdnem kicsiny. 14. Elfelejt. 20. M. N. 21. Község Fehér megyében. 24. A. Ö. 27. En latinul. 28. Vidám. 29. Von ikerszáva. 30. Rag. 31. T. A.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

